A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2017. július 26.*

„Fellebbezés – Közlekedés – 2010/40/EU irányelv – Intelligens közlekedési rendszerek kiépítése a közúti közlekedés területén – 7. cikk – Valamely jogkörnek az Európai Bizottság részére történő átruházása – Korlátok – 885/2013/EU felhatalmazáson alapuló rendelet – A tehergépjárművek és a haszongépjárművek számára biztonságos és védett parkolóhelyekre vonatkozó információs szolgáltatások nyújtása – 886/2013/EU felhatalmazáson alapuló rendelet – A közúti biztonsággal kapcsolatos, minimális általános forgalmi információk lehetőség szerinti, a felhasználók számára térítésmentes biztosításához szükséges adatok és eljárások – EUMSZ 290. cikk – A felhatalmazás céljának, tartalmának, alkalmazási körének és időtartamának kifejezett meghatározása – Az érintett szabályozási terület alapvető eleme – Ellenőrző szerv létrehozása”

A C-696/15. P. sz. ügyben,

a **Cseh Köztársaság** (képviselik: M. Smolek, J. Vláčil, T. Müller és J. Pavliš, meghatalmazotti minőségben)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2015. december 23-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: A. Buchet, P. J. O. Van Nuffel, J. Hottiaux és Z. Malůšková, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: T. von Danwitz (előadó) tanácselnök, Juhász E., C. Vajda, K. Jürimäe és C. Lycourgos bírák,

főtanácsnok: H. Saugmandsgaard Øe,

hivatalvezető: M. Aleksejev tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2016. október 19-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2016. december 21-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: cseh.

Ítéletet

1 Fellebbezésével a Cseh Köztársaság azt kéri a Bíróságtól, hogy helyezze hatályon kívül az Európai Unió Törvényszékének 2015. október 8-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítéletét (T-659/13 és T-660/13, nem tették közzé, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2015:771), amellyel az utóbbi elutasította a fellebbező két arra irányuló keresetét, amelyek tárgya a T-659/13. sz. ügyben az intelligens közlekedési rendszerekre vonatkozó 2010/40/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (ITS-irányelv) a teher- és haszongépjárművekkel igénybe vehető biztonságos és védett parkolóhelyekre vonatkozó információs szolgáltatásnyújtás tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2013. május 15-i 885/2013/EU felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2013. L 247., 1. o.) megsemmisítése, másodlagosan pedig a 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 3. cikke (1) bekezdésének, 8. cikkének és 9. cikke (1) bekezdése a) pontjának megsemmisítése iránti kérelem, valamint a T-660/13. sz. ügyben elsődlegesen a 2010/40/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a közúti biztonsággal kapcsolatos, minimális általános forgalmi információk lehetőség szerinti, a felhasználók számára térítésmentes biztosításához szükséges adatok és eljárások tekintetében való kiegészítéséről szóló, 2013. május 15-i 886/2013/EU felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2013. L 247., 6. o.) megsemmisítése, másodlagosan pedig a 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 5. cikke (1) bekezdésének, 9. cikkének és 10. cikke (1) bekezdése a) pontjának megsemmisítése iránti kérelem volt.

Jogi háttér

A 2010/40/EU irányelv

2 Az intelligens közlekedési rendszereknek a közúti közlekedés területén történő kiépítésére, valamint a más közlekedési módokhoz való kapcsolódására vonatkozó keretről szóló, 2010. július 7-i 2010/40/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2010. L 207., 1. o.) 1. cikkének (1) és (2) bekezdéséből kitűnik, hogy ezen irányelv keretet hoz létre az „intelligens közlekedési rendszerek (ITS)” európai uniós, különösen a tagállami határokon átnyúló, összehangolt és egységes kiépítésének és használatának támogatására, és meghatározza az e célból szükséges általános feltételeket, továbbá rendelkezik az 2. cikkben említett kiemelt területekhez kapcsolódó intézkedésekre vonatkozó előírások, valamint adott esetben a szükséges szabványok kidolgozásáról.

3 Ezen irányelv 2. cikkének (1) bekezdése megnevezi az előírások és a szabványok kidolgozása és alkalmazása tekintetében kiemelt területeket.

4 Az említett irányelvnek a „Kiemelt intézkedések” című 3. cikke előírja:

„A kiemelt területeken belül a következők minősülnek kiemelt intézkedésnek az I. melléklet szerinti előírások és a szabványok kidolgozása és alkalmazása tekintetében:

[…]

c) a felhasználók számára térítésmentes, a közúti biztonsággal kapcsolatos, minimális általános forgalmi információs szolgáltatások nyújtásához szükséges adatok és eljárások;

[…]

e) a tehergépjárművek és a haszongépjárművek számára biztonságos és védett parkolóhelyekre vonatkozó információs szolgáltatások nyújtása;

[…]”

5 Ugyanezen irányelv 4. cikkének 1. pontja úgy határozza meg az ITS fogalmát, mint amelyek olyan rendszerek, amelyekben információs és kommunikációs technológiákat alkalmaznak a közúti közlekedés területén, beleértve az infrastruktúrát, a járműveket és a felhasználókat is, a forgalomirányításban és a mobilitás kezelésében, valamint a más közlekedési módokhoz való kapcsolódási pontok vonatkozásában;

6 A 2010/40 irányelv 4. cikkének 17. pontja ugyanis különösen tágan, „követelményeket, eljárásokat és egyéb vonatkozó szabályokat tartalmazó rendelkezéseket meghatározó, kötelező erejű intézkedésként” határozza meg az „előírás” fogalmát.

7 Ezen irányelv „ITS-kiépítés” című 5. cikkének (1) bekezdése így rendelkezik:

„A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a Bizottság által a 6. cikknek megfelelően elfogadott előírásokat a II. mellékletben foglalt elvekkel összhangban alkalmazzák az ITS-alkalmazásokra és -szolgáltatásokra azok kiépítése során. Ez nem érinti az egyes tagállamoknak az említett alkalmazásoknak és szolgáltatásoknak a saját területükön való kiépítésére vonatkozó döntéshez való jogát. E jog nem sérti a 6. cikk (2) bekezdésének második albekezdése értelmében elfogadott jogalkotási aktusokat.”

8 Az említett irányelv „Előírások” című 6. cikke a következőket mondja ki:

„(1) A Bizottság először elfogadja az ITS kiépítése és gyakorlati használata tekintetében érvényesülő kompatibilitás, kölcsönös átjárhatóság és folyamatosság biztosításához szükséges előírásokat a kiemelt intézkedések vonatkozásában.

[…]

(4) Adott esetben és az előírás hatályától függően az előírásnak tartalmaznia kell legalább egyet a következő rendelkezéstípusok közül:

a) funkcionális rendelkezések, amelyek leírják a különböző érdekeltek szerepét és a közöttük folyó információáramlást;

b) technikai rendelkezések, amelyek előírják a funkcionális rendelkezések végrehajtásához szükséges technikai eszközöket;

c) szervezési rendelkezések, amelyek meghatározzák a különböző érdekeltek eljárási kötelezettségeit;

d) szolgáltatási rendelkezések, amelyek tartalmazzák a szolgáltatások különböző szintjeinek és tartalmának a leírását az ITS-alkalmazások és -szolgáltatások tekintetében.

(5) A 98/34/EK irányelv szerinti eljárások sérelme nélkül az előírások adott esetben meghatározzák azon feltételeket, amelyek fennállása esetén a tagállamok a Bizottság értesítését követően további szabályokat hozhatnak létre az ITS-szolgáltatásoknak a területükön vagy területük egy részén való nyújtására vonatkozóan, feltéve hogy az ilyen szabályok nem akadályozzák a kölcsönös átjárhatóságot.

(6) Az előírásoknak adott esetben a 8. cikkben említett szabványokra kell alapulniuk.

Az előírások adott esetben rendelkeznek a 768/2008/EK határozattal összhangban lévő megfelelőségértékelésről.

Az előírásoknak meg kell felelniük a II. mellékletben foglalt elveknek.

[…]”

9 Ugyanezen irányelv „Felhatalmazáson alapuló aktusok” című 7. cikke (1) és (2) bekezdésének a szövege a következő:

„(1) A Bizottság az EUMSz. 290. cikkének megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadhat el az előírások tekintetében. A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadásakor a Bizottság ezen irányelv vonatkozó rendelkezéseivel, különösen a 6. cikkel, valamint a II. melléklettel összhangban jár el.

(2) Valamennyi kiemelt intézkedés tekintetében önálló, felhatalmazáson alapuló jogi aktust kell elfogadni.”

A 885/2013/EU felhatalmazáson alapuló rendelet

10 A 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 1. cikke értelmében a rendelet a 2010/40 irányelvnek megfelelően „rögzíti azokat az előírásokat, amelyek szükségesek a kompatibilitás, a kölcsönös átjárhatóság és a folyamatosság uniós szintű biztosításához az intelligens közlekedési rendszereknek a teher- és haszongépjárművek biztonságos és védett parkolóhelyeire vonatkozó információs szolgáltatások céljára történő kiépítése és operatív alkalmazása tekintetében”, és „[r]endelkezéseit a transzeurópai közúti hálózaton történő információs szolgáltatásnyújtásra kell alkalmazni”.

11 E rendeletnek az információs szolgáltatások nyújtására vonatkozó körülményeit szabályozó 3. cikke előírja:

„(1) A tagállamok kijelölik azokat a területeket, ahol a forgalmi és biztonsági feltételek indokolttá teszik a biztonságos és védett parkolóhelyekre vonatkozó információs szolgáltatások kiépítését.

A tagállamok továbbá kijelölik azokat a kiemelt övezeteket, ahol dinamikus információt kell szolgáltatni.

(2) Az információs szolgáltatásokat a 4–7. cikkben rögzített követelményeknek megfelelően kell nyújtani.”

12 Az említett rendelet 8. cikke ekként rendelkezik:

„(1) A tagállamok kijelölik azt a nemzeti szervet, amelynek hatáskörébe tartozik annak értékelése, hogy a 4–7. cikk szerinti feltételeket betartják-e a szolgáltatók, a parkolóüzemeltetők és a közútkezelők. A szóban forgó nemzeti szervnek pártatlannak és ez utóbbiaktól függetlennek kell lennie.

Két vagy több tagállam közös regionális szervet jelölhet ki az említett követelmények betartásának a területükön történő értékelésére vonatkozó hatáskör gyakorlására.

A tagállamok tájékozatják a Bizottságot a kijelölt szervről.

(2) Minden szolgáltató az illetékes kijelölt szervhez nyilatkozatot nyújt be a 4–7. cikkben rögzített követelmények betartásáról.

A nyilatkozat a következőket tartalmazza:

a) a teher- és haszongépjárművek biztonságos és védett parkolóhelyein a 4. cikk alapján összegyűjtött adatok, beleértve az információs szolgáltatás nyilvántartásában szereplő parkolóhelyek számát is;

b) az információs szolgáltatások felhasználókhoz való eljuttatásának módja;

c) a biztonságos és védett parkolóhelyeknek a dinamikus információs szolgáltatásokkal való lefedettsége;

d) a rendelkezésre bocsátott információ minősége és elérhetősége, az információ hozzáférési pontjai, továbbá az információ rendelkezésre bocsátásának formátuma.

(3) A kijelölt szervek a köz- és a magánszektorbeli szolgáltatók és parkolóüzemeltetők körében szúrópróbaszerűen vizsgálják a nyilatkozatok helytállóságát, és kérik a 4–7. cikk szerinti követelmények betartásának igazolását.

A szolgáltatás minősége a felhasználóktól származó észrevételek alapján is értékelhető.

A kijelölt szervek az illetékes nemzeti hatóságokhoz évente jelentést nyújtanak be a hozzájuk beérkezett nyilatkozatokról és a szúrópróbaszerű vizsgálataik eredményeiről.”

A 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet

13 A 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 1. cikke értelmében a rendelet a 2010/40 európai parlamenti és tanácsi irányelvnek megfelelően „meghatározza azokat az előírásokat, amelyek a közúti biztonsággal kapcsolatos minimális általános forgalmi információk lehetőség szerinti, a felhasználók számára térítésmentes, uniós szintű biztosítását szolgáló adatok és eljárások kompatibilis, kölcsönösen átjárható és folyamatos kiépítéséhez, és gyakorlati használatához szükségesek”, és azokat „a közúti biztonsággal kapcsolatos, minimális általános forgalmi információk szolgáltatásának a transzeurópai közúti hálózat területén való biztosítására kell alkalmazni”.

14 E rendeletnek az információs szolgáltatás nyújtására vonatkozó 5. cikke előírja:

„(1) A tagállamoknak meg kell határozniuk a transzeurópai közúti hálózat azon szakaszait, ahol a forgalmi és biztonsági adottságok szükségessé teszik a közúti biztonsággal kapcsolatos minimális általános információk szolgáltatásának bevezetését.

A tagállamok értesítik a Bizottságot a kijelölt útszakaszokról.

(2) Az információs szolgáltatást a 6–8. cikkekben meghatározott előírásoknak megfelelően kell biztosítani.”

15 Az említett rendelet 9. cikkének szövege a következő:

„(1) A tagállamoknak létre kell hozniuk egy pártatlan és független nemzeti szervet, melynek feladata annak értékelése, hogy a köz- és magánszektorbeli közútkezelők, szolgáltatók és forgalmi információk közlésével foglalkozó műsorszolgáltatók teljesítik-e a 3–8. cikkben meghatározott követelményeket. Két vagy több tagállam közös szervet is létrehozhat a követelményeknek való megfelelésnek az adott tagállamok területén való értékelésére.

A tagállamok tájékozatják a Bizottságot a nemzeti szervek létrejöttéről.

(2) A köz- és magánszektorbeli közútkezelők, szolgáltatók és forgalmi információk közlésével foglalkozó műsorszolgáltatók kötelesek tájékoztatni a kijelölt nemzeti szervet azonosító adataikról, az általuk biztosított szolgáltatásról, valamint be kell nyújtaniuk egy nyilatkozatot a 3–8. cikkek követelményeinek való megfelelésről.

A nyilatkozatnak az alábbi elemeket kell tartalmaznia, az adott esetnek megfelelően:

a) az információs szolgáltatás körébe tartozó közúti biztonsággal kapcsolatos kategóriák és a közúti hálózatnak a szolgáltatás által lefedett szakaszai;

b) tájékoztatás a közúti biztonsággal kapcsolatos adatokhoz szükséges hozzáférési pontokról és azok használati feltételeiről;

c) a hozzáférési ponton keresztül elérhető, közúti biztonsággal kapcsolatos forgalmi adatok formátuma;

d) az információs szolgáltatás végfelhasználókhoz való eljuttatásának módja.

Amennyiben a szolgáltatás biztosításának módjában bármilyen változás történik, a köz- és magánszektorbeli közútkezelők, szolgáltatók és forgalmi információk közlésével foglalkozó műsorszolgáltatók kötelesek haladéktalanul módosítani a megfelelőségi nyilatkozatukat.

(3) A kijelölt nemzeti szervek véletlenszerűen ellenőrzik a nyilatkozatok helyességét bizonyos számú köz- és magánszektorbeli közútkezelő, szolgáltató és forgalmi információk közlésével foglalkozó műsorszolgáltató esetében, amelyeknek igazolást kell benyújtaniuk a 3–8. cikkben foglalt követelményeknek való megfelelés bizonyítékául.

A nemzeti hatóságok számára a kijelölt nemzeti szervek minden évben jelentést készítenek a benyújtott nyilatkozatokról és a véletlenszerű ellenőrzések eredményéről.”

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

16 A Cseh Köztársaság a Törvényszék Hivatalához 2013. december 12-én benyújtott keresetleveleivel két keresetet indított a 885/2013 és 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendeletek (a továbbiakban: vitatott rendeletek) megsemmisítése iránt.

17 E keresetek alátámasztására a Cseh Köztársaság három jogalapot hozott fel, amelyek először is a 2010/40 irányelv 7. cikkének ugyanezen irányelv 5. cikkének (1) bekezdésével és 6. cikkével összefüggésben értelmezett (1) bekezdésének megsértésén alapultak, amennyiben a Bizottság a vitatott rendeletek elfogadásával túllépte az említett rendelkezésben szereplő felhatalmazás korlátait, másodszor az EUMSZ 290. cikk megsértésén alapultak, amennyiben a Bizottság a vitatott rendeletek elfogadásával az említett cikkben szereplő, felhatalmazáson alapuló, nem jogalkotási aktusok elfogadása során túlterjeszkedett hatáskörének korlátain, harmadszor pedig az EUSZ 13. cikk (2) bekezdésének megsértésén alapultak, amennyiben a Bizottság a vitatott rendeletek elfogadásával túllépte a Szerződésekben ráruházott hatásköreinek korlátait.

18 A Törvényszék a megtámadott ítéletben mindegyik jogalapot elutasította, ennélfogva pedig a két keresetet teljes egészükben elutasította.

A felek kérelmei a Bíróság előtt

19 A Cseh Köztársaság elsődlegesen azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– a vitatott rendeleteket teljes egészükben semmisítse meg, és

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

20 A Cseh Köztársaság másodlagosan azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– semmisítse meg a 885/2013 rendelet 3. cikkének (1) bekezdését, 8. cikkét és 9. cikke (1) bekezdésének a) pontját, valamint a 886/2013 rendelet 5. cikkének (1) bekezdését, 9. cikkét és 10. cikke (1) bekezdésének a) pontját, és

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

21 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést, és

– a Cseh Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

Az első jogalapról

A felek érvei

22 Első jogalapjában a Cseh Köztársaság azt kifogásolja, hogy a Törvényszék megsértette a jogbiztonság elvét azáltal, hogy a megtámadott ítélet 38–44. pontjában megállapította, hogy a vitatott rendeletek nem kötelezik a tagállamokat az ITS-alkalmazások és -szolgáltatások saját területükön történő kiépítésére. E rendeletek ugyanis valamennyi elemük kötelező jellegére és a valamennyi tagállamban való közvetlen alkalmazhatóságukra vonatkozó általános rendelkezéseket tartalmaznak. Ezenkívül az említett rendeletek indokolása kifejezetten utalt arra, hogy a Bizottságnak szándékában állt az ITS valamennyi tagállamban történő kiépítésének előírása. Annak megállapításával, hogy a vitatott rendeleteket a 2010/40 irányelvre figyelemmel kell értelmezni, a Törvényszék e rendeleteket *contra legem* értelmezte. E megközelítés a tagállamokat bizonytalan jogi helyzetbe hozná, amely a jogbiztonság elvének szempontjából elfogadhatatlan lenne.

23 A Bizottság véleménye szerint az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

24 Első jogalapjával a Cseh Köztársaság lényegében annak kimondását rója fel a Törvényszéknek, hogy a vitatott rendeletek nem kötelezik a tagállamokat az ITS-alkalmazásoknak és -szolgáltatásoknak a területükön történő kiépítésére.

25 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy a Cseh Köztársaság által állítottakkal ellentétben e rendeletek nem tartalmaznak olyan rendelkezést, amely kifejezett kötelezettséget írna elő a tagállamok terhére az ITS-alkalmazásoknak és -szolgáltatásoknak a területükön történő kiépítésére.

26 Közelebbről ilyen kifejezett kötelezettség nem tűnik ki az egyes vitatott rendeletek végén szereplő általános rendelkezésekből, amelyek szerint azok teljes egészükben kötelezők és közvetlenül alkalmazandók valamennyi tagállamban. Ezen általános rendelkezések ugyanis, amelyek az EUMSZ 288. cikk második bekezdése második mondata szövegének felelnek meg, arra szorítkoznak,

hogy a vitatott rendeletek tartalmát valamennyi tagállamban kötelezővé nyilvánítják, ahogyan e tartalom az utóbbiak egyéb rendelkezéseiből is kitűnik, azon kérdés rendezése nélkül azonban, hogy e tartalom magában foglalja-e az ITS-alkalmazások és -szolgáltatások kiépítését.

27 E rendeletek egyéb rendelkezéseit illetően a Cseh Köztársaság nem állítja, hogy azok kifejezett kötelezettséget írnának elő a tagállamok terhére az ITS-alkalmazásoknak és -szolgáltatásoknak a területükön történő kiépítésére, és mindenesetre nem ez a helyzet áll elő. Különösen a 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 3. cikke (1) bekezdésének, valamint a 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 5. cikke (1) bejkezdésének rendelkezései egyáltalán nem tartalmaznak ilyen értelmű kifejezett rendelkezést.

28 Magukból a vitatott rendeletek rendelkezéseiből következő olyan kifejezett kötelezettség hiányában, amely szerint valamennyi tagállam köteles telepíteni az ITS-alkalmazásokat és -szolgáltatásokat a területén, a Cseh Köztársaság annak állításában álló érvelésének, hogy e rendeleteknek a 2010/40 irányelvvel összefüggésben történő, a Törvényszék által elvégzett értelmezése *contra legem*, nem lehet helyt adni.

29 Ellenkezőleg, meg kell állapítani, hogy ahogyan azt a főtanácsnok az indítványának 27. és 28. pontjában megállapította, e rendeletek mindegyike 1. cikkében úgy rendelkezik, hogy „a 2010/40 irányelvnek megfelelően” rögzíti a szükséges előírásokat. Márpedig ezen irányelv 5. cikkének (1) bekezdése arra kötelezi a tagállamokat, hogy tegyenek meg minden szükséges intézkedést a Bizottság által elfogadott előírásoknak az ITS-alkalmazásokra és -szolgáltatásokra történő alkalmazása érdekében, annak pontosításával, hogy e kötelezettség „nem érinti az egyes tagállamoknak az [ITS-]alkalmazásoknak és -szolgáltatásoknak a saját területükön való kiépítésére vonatkozó döntéshez való jogát”.

30 Az egyes vitatott rendeletek 1. cikkében foglalt, a 2010/40 irányelvre történő hivatkozásból tehát egyértelműen következik, hogy az utóbbiak nem kötelezik a tagállamokat az ITS-alkalmazásoknak és -szolgáltatásoknak a területükön történő kiépítésére, hanem csupán az ahhoz szükséges intézkedések meghozatalára, hogy az említett rendeletekben szereplő előírásokat az ITS-alkalmazásokra és -szolgáltatásokra, azok kiépítése esetén alkalmazzák.

31 A Cseh Köztársaság által felhozott azon érvnek, amely szerint az egyes vitatott rendeletek indokolása kifejezetten jelzi a Bizottság azon szándékát, hogy valamennyi tagállam számára előírja az ITS-alkalmazások és -szolgáltatások kiépítésének kötelezettségét, szintén nem lehet helyt adni.

32 Ahogyan ugyanis a főtanácsnok az indítványának 31. és 32. pontjában megállapította, ilyen szándék ezen indokolásokból nem tűnik ki. Jóllehet azok utalnak a Bizottság azon forgatókönyv iránti preferenciájára, amikor az ITS-alkalmazásokat és -szolgáltatásokat kötelezően telepítik valamennyi tagállamban, nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy a vitatott rendeletek célja ilyen forgatókönyv megvalósítása volt.

33 A Cseh Köztársaság azon érvét illetően, amely szerint a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, mivel a megtámadott ítélet 40. pontjában a vitatott rendeleteket a 2010/40 irányelvre tekintettel értelmezte, meg kell jegyezni, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az uniós jog származékos aktusait a lehető legteljesebb mértékben az alapul szolgáló jogi aktussal összhangban kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2012. július 19-i Pie Optiek ítélet, C-376/11, EU:C:2012:502, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig ahogyan a jelen ítélet 27–29. pontjából kitűnik, a vitatott rendeletek Törvényszék általi értelmezése összeegyeztethető mind azok szövegével, mind a 2010/40 irányelvvel.

34 A Törvényszék tehát jogosan állapította meg a megtámadott ítélet 42. és 43. pontjában, hogy a 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 3. cikkének (1) bekezdését, és a 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 5. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az e cikkekben előírt, arra

vonatkozó kötelezettségek, hogy az ITS-alkalmazások és -szolgáltatások kiépítése céljára kijelöljék a közúti hálózat egyes területeit vagy szakaszait, csak akkor alkalmazandók, ha a tagállam e kiépítés mellett döntött.

35 Ezért a harmadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvei

36 Második jogalapjával a Cseh Köztársaság azt rója fel a Törvényszéknek, hogy megsértette az EUMSZ 290. cikket, annak különösen a megtámadott ítélet 58–63. pontjában történő kimondásával, hogy a Bizottság nem lépte túl a 2010/40 irányelv 7. cikkében kapott felhatalmazását annak a tagállamok részére történő előírásával, hogy hozzák létre az egyenként a 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 8. cikkének (1) bekezdésében, és a 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében említett ellenőrző szervet, ahol e rendelkezések kimondják, hogy a tagállamoknak létre kell hozniuk egy nemzeti szervet, melynek feladata annak értékelése, hogy a különböző érintett gazdasági szereplők teljesítik-e az említett rendeletekben meghatározott követelményeket (a továbbiakban: ellenőrző szerv).

37 A Törvényszék e tekintetben tévesen állapította meg, hogy nem volt szükséges, hogy az alapul szolgáló aktus kifejezetten meghatározza a Bizottság felhatalmazásának tartalmát és alkalmazási körét, és hogy elegendő, ha az utóbbi, mérlegelési mozgástere birtokában megállapítja, hogy az ellenőrző szerv létrehozása szükséges volt az alapul szolgáló jogi aktus céljainak eléréséhez. A Cseh Köztársaság szerint a 2010/40 irányelv 7. cikkében szereplő felhatalmazás tartalmát és alkalmazási körét behatárolják azok a típusú rendelkezések, amelyeket az említett irányelv 6. cikkének (4) bekezdése kifejezetten felsorol. E típusú rendelkezések nem teszik lehetővé ellenőrző szerv létrehozását.

38 A Bizottság erre azt a választ adja, hogy az EUMSZ 290. cikk széles mozgásteret ad az uniós jogalkotónak arra, hogy általánosságban, vagy ellenkezőleg részletesen meghatározza valamely felhatalmazás tartalmát, aminek csak az a korlátja, hogy e felhatalmazás nem vonatkozhat az alapul szolgáló aktus alapvető elemeire.

39 A 2010/40 irányelvben szereplő felhatalmazást illetően elmondható, hogy ezen irányelv 7. cikke felhatalmazza a Bizottságot, hogy „előírásokat” fogadjon el általában ezen irányelv vonatkozó rendelkezéseivel, valamint különösen, de nem kizárólagosan a 6. cikkével és II. mellékletével összhangban. Következésképpen az említett irányelv 6. cikkének (4) bekezdése csak nem kimerítő jelleggel sorolja fel a rendelkezések azon típusait, amelyek ilyen előírásban szerepelhetnek. Mindenesetre az említett irányelv 6. cikke (4) bekezdésének c) pontja kifejezetten említi a „szervezési rendelkezéseket” a rendelkezések azon típusai között, amelyek valamely előírásban szerepelhetnek, ami önmagában igazolja a Bizottság azon jogkörét, hogy kötelezze a tagállamokat a szóban forgó ellenőrző szerv létrehozására.

A Bíróság álláspontja

40 Második jogalapjával a Cseh Köztársaság lényegében arra hivatkozik, hogy a Törvényszék megsértette az EUMSZ 290. cikk (1) bekezdése második albekezdésének második mondatát azzal, hogy a 2010/40 irányelv 7. cikkében szereplő felhatalmazást úgy értelmezte, hogy az felhatalmazza a Bizottságot arra, hogy a tagállamokat az ellenőrző szerv létrehozására kötelezze.

41 Ahogyan a Törvényszék a megtámadott ítélet 51. pontjában rámutatott, a 2010/40 irányelv 7. cikkének (1) bekezdése felhatalmazza a Bizottságot, hogy felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el az EUMSZ 290. cikkel összhangban „az előírások tekintetében” és az „ezen irányelv vonatkozó rendelkezéseivel, különösen a 6. cikkel, valamint a II. melléklettel összhangban”.

42 Az „előírás” fogalmát az említett irányelv 4. cikkének 17. pontja úgy határozza meg, mint amely „követelményeket, eljárásokat és egyéb vonatkozó szabályokat tartalmazó rendelkezéseket meghatározó, kötelező erejű intézkedésre” vonatkozik.

43 Ugyanezen irányelv 6. cikkének (1) bekezdése értelmében a Bizottság először elfogadja az ITS kiépítése és gyakorlati használata tekintetében érvényesülő kompatibilitás, kölcsönös átjárhatóság és folyamatosság biztosításához szükséges előírásokat a kiemelt intézkedések vonatkozásában.

44 A megtámadott ítélet 58–62. pontjában a Törvényszék a 2010/40 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében szereplő felhatalmazást úgy értelmezte, hogy az felhatalmazza a Bizottságot arra, hogy előírásokat fogadjon el „a 2010/40 irányelv valamennyi rendelkezésével, nem csupán annak 6. cikkével összhangban”. Azt követően, hogy hivatkozott ezen irányelv 4. cikkének 17. pontjára, 5. cikkének (1) bekezdésére, valamint 6. cikke (4) bekezdésének c) pontjára és (6) bekezdésére, a Törvényszék az említett ítélet 62. pontjában megállapította, hogy e felhatalmazás feljogosítja a Bizottságot arra, hogy az ellenőrzési mechanizmust „a 2010/40 irányelv valamennyi rendelkezésével és különösen annak II. melléklete 6. cikkének (1) bekezdésében rögzített célokkal összhangban” létrehozza.

45 Az említett ítélet 63. pontjában a Törvényszék e tekintetben pontosította, hogy „elegendő, ha a mérlegelési mozgástérrel rendelkező Bizottság megállapítja, hogy ilyen szerv létrehozása szükséges a kompatibilitás, a kölcsönös átjárhatóság és folyamatosság kiépítéséhez” az ITS kiépítése során.

46 Ez utóbbi értelmezés nem valósít meg téves jogalkalmazást.

47 Noha a 2010/40 irányelv 7. cikke alapján a Bizottság köteles volt az előírásoknak nem csupán az említett irányelv 6. cikkének, hanem valamennyi más releváns rendelkezésnek a tiszteletben tartásával történő elfogadására, az EUMSZ 290. cikkre tekintettel az említett 7. cikkben szereplő felhatalmazás nem értelmezhető úgy, mint amely felhatalmazza a Bizottságot az említett irányelv 6. cikkében meghatározott keretek túllépésére, amelyek kifejezetten behatárolják nem csupán annak (1) bekezdésében az előírások célját, hanem azok tartalmát és alkalmazási körét is, különösen e cikk (4) bekezdésében kifejezetten meghatározva az adott esetben azok tárgyát képező intézkedéseket.

48 Az EUMSZ 290. cikk (1) bekezdésének második mondatának megfelelően ugyanis a jogalkotási aktusokban kifejezetten meg kell határozni nem csupán a felhatalmazás céljait, hanem annak tartalmát, alkalmazási körét és időtartamát is.

49 E követelmény kapcsán a Bíróság több alkalommal megállapította, hogy annak folytán a felhatalmazás olyan szabályok elfogadására irányul, amelyek az alapul szolgáló jogalkotási aktus által meghatározott szabályozási keretbe illeszkednek (2014. március 18-i Bizottság kontra Parlament és Tanács ítélet, C-427/12, EU:C:2014:170, 38. pont; 2015. július 16-i Bizottság kontra Parlament és Tanács ítélet, C-88/14, EU:C:2015:499, 29. pont; 2016. március 17-i Parlament kontra Bizottság ítélet, C-286/14, EU:C:2016:183, 30. pont). A Bíróság ítélkezési gyakorlata többek között azt is megköveteli, hogy az átruházott hatáskör körülhatárolása pontos legyen abban az értelemben, hogy egyértelműen fel kell tüntetnie e hatáskör korlátait, és annak a Bizottság általi jövőbeli gyakorlását az uniós jogalkotó által meghatározott objektív feltételek betartását illetően kontrollnak kell alávetnie (lásd ebben az értelemben: 1988. július 5-i Central-Import Münster ítélet, 291/86, EU:C:1988:361, 13. pont; 2005. július 12-i Alliance for Natural Health és társai ítélet, C-154/04 és C-155/04, EU:C:2005:449, 90. pont).

50 E feltételek mellett eleve el kell utasítani az EUMSZ 290. cikknek a Bizottság által előadott azon értelmezését, amely szerint valamely felhatalmazás szabályozása keretében az uniós jogalkotót érintő egyetlen korlátozás abban áll, hogy tilos átruháznia az érintett szabályozási terület alapvető elemeinek elfogadására vonatkozó jogköröket.

51 Ezen értelmezés összeegyeztethetetlen az említett rendelkezés szövegével és szellemével. Az említett rendelkezés alapján történő felhatalmazás ugyanis jogkört biztosít a Bizottság számára arra, hogy az uniós jogalkotó funkcióit gyakorolja, mivel lehetővé teszi számára, hogy a jogalkotási aktus nem alapvető elemeit kiegészítse vagy módosítsa. E tekintetben az EUMSZ 290. cikk (1) bekezdése második albekezdésének első mondatában szereplő követelmény éppen annak biztosítására irányul, hogy az ilyen jogkör a jogalkotó kifejezett döntéséből eredjen, és hogy annak a Bizottság általi felhasználása tiszteletben tartsa azt a keretet, amelyet az említett jogalkotó az alapul szolgáló jogi aktusban maga rögzített. E célból az utóbbinak az említett rendelkezéssel összhangban meg kell határoznia a Bizottság e rendelkezésben szereplő felhatalmazásának korlátait, azaz annak céljait, tartalmát, alkalmazási körét és időtartamát.

52 Kétségtelen, hogy ahogyan a Bizottság állítja, az EUMSZ 290. cikk (1) bekezdése, második albekezdésének első mondata lehetővé teszi az uniós jogalkotó számára, hogy a Bizottság részére mérlegelési mozgásteret biztosítson a részére adott felhatalmazás felhasználása érdekében, amely az érintett szabályozási terület jellemzőitől függően többé vagy kevésbé széles lehet. Az EUMSZ 290. cikk értelmében vett felhatalmazásra – és az azzal együtt járó bármely esetleges mérlegelési mozgástérre – azonban az alapul szolgáló jogi aktusban előírt korlátozásokat kell alkalmazni (lásd ebben az értelemben: 2017. május 11-i Dyson kontra Bizottság ítélet, C-44/16 P, EU:C:2017:357, 53. pont).

53 Az EUMSZ 290. cikk ezen értelmezését egyébiránt megerősítik a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok vonatkozásában a Bizottság szolgálatai részére címzett, 2011. június 24-i iránymutatások [SEC(2011) 855], amelyek noha nem köthetik a Bíróságot, hasznos kiindulópontnak minősülhetnek (2016. március 17-i Parlament kontra Bizottság, C-286/14, EU:C:2016:183, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A Bizottság abban ugyanis rámutat, hogy „a jogalkotónak kifejezett és pontos leírást kell adnia azokról a hatáskörökről, amelyeket át kíván ruházni a Bizottság számára”, „homályos megfogalmazásokra […] nincs lehetőség”, és „nem ruházható hatáskör a Bizottságra pusztán az elfogadható intézkedések nem kimerítő felsorolásával”.

54 E feltételek mellett az EUMSZ 290. cikk (1) bekezdése második albekezdésének első mondata nem teszi lehetővé az uniós jogalkotó számára, hogy orvosolja az említett rendelkezésben megkövetelt korlátok hiányát, amelyeket magának a jogalkotónak kell meghatároznia, és amelyek a felhatalmazás Bizottság általi felhasználásának feltételei.

55 Márpedig a jelen esetben ahelyett, hogy az említett rendelkezésben megkövetelteknek megfelelően tiszteletben tartotta volna a jogalkotó által előírt kereteket, a Törvényszék a 2010/40 irányelv 7. cikkében foglalt felhatalmazást kizárólag annak céljaira tekintettel értelmezte, anélkül hogy megbizonyosodott volna arról, hogy az adott felhatalmazás tartalma és alkalmazási köre szintén körülhatárolt-e, amely körülhatárolást a Törvényszék a Bizottság diszkrecionális mérlegelési jogkörében hagyta.

56 Mindazonáltal emlékeztetni kell arra, hogy amennyiben a Törvényszék valamely határozatának indokolása az uniós jogot sérti, de rendelkező része egyéb jogi indokok miatt megalapozottnak bizonyul, az ilyen jogsértés nem eredményezheti e határozat hatályon kívül helyezését, és az indokolást meg kell változtatni (lásd ebben az értelemben: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 150. pont; 2015. március 5-i Bizottság és társai kontra Versalis és társai ítélet, C-93/13 P és C-123/13-P, EU:C:2015:150, 102. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

57 A jelen ügyben ez a helyzet.

58 Ahogyan a főtanácsnok az indítványának 59–65. pontjában megállapította, a 2010/40 irányelv 7. cikkének az ugyanazon irányelv 6. cikke (4) bekezdésének c) pontjával együttesen értelmezett (1) bekezdése megfelelő jogalapot jelent a Bizottság számára az ellenőrző szerv létrehozására.

59 Ahogyan ugyanis a jelen ítélet 47. pontjából kitűnik, ezen irányelv kifejezetten körülhatárolja a Bizottság által elfogadható előírásoknak nem csupán a céljait, hanem azok tartalmát és alkalmazási körét is. E rendelkezés (4) bekezdésének c) pontja alapján valamely előírás tartalmazhat „szervezési rendelkezések[et], amelyek meghatározzák a különböző érdekeltek eljárási kötelezettségeit”.

60 Az ellenőrző szerv létrehozásával kapcsolatos vitatott rendeletekben szereplő rendelkezések, azaz a 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 8. cikke és a 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 9. cikke, ilyen szervezési rendelkezéseknek minősülnek, amelyek meghatározzák a különböző érdekeltek eljárási kötelezettségeit.

61 Ahogyan ugyanis a Törvényszék a megtámadott ítélet 57. és 64. pontjában jelezte, e cikkekből kitűnik, hogy az ellenőrző szerv feladata annak értékelése, hogy a különböző érintett gazdasági szereplők teljesítik-e a vitatott rendeletekben meghatározott előírásokat. E célból az említett cikkek előírják, hogy az említett ellenőrző szervezet független és pártatlan legyen. Ezenkívül arra kötelezik az érintett gazdasági szereplőket, hogy tájékoztassák az említett szervet azonosító adataikról, az általuk biztosított információs szolgáltatásról, valamint hogy nyújtsanak be egy nyilatkozatot a követelményeinek való megfelelésről. Végül ugyanezen cikkek úgy rendelkeznek, hogy az ellenőrző szerv szúrópróbaszerűen ellenőrzi a bizonyos számú gazdasági szereplő által benyújtott nyilatkozatok valódiságát, és a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatósághoz évente jelentést nyújt be a benyújtott beérkezett nyilatkozatokról és a szúrópróbaszerű vizsgálatok eredményeiről.

62 Ily módon, egyfelől a 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 8. cikke és a 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 9. cikke „szervezési” jellegű, mivel olyan ellenőrző szerv létrehozásáról és szabályozásáról rendelkezik, amelynek feladata annak értékelése, hogy a különböző érintett gazdasági szereplők teljesítik-e a vitatott rendeletekben meghatározott előírásokat, miközben megkövetelik, hogy ezen ellenőrző szerv független és pártatlan legyen.

63 Másfelől az említett rendelkezések meghatározzák a különböző érdekeltek eljárási kötelezettségeit”, mivel az érintett gazdasági szereplőket arra kötelezik, hogy tájékoztassák az említett szervet azonosító adataikról, az általuk biztosított információs szolgáltatásról, valamint hogy nyújtsanak be nyilatkozatokat a követelményeinek való megfelelésről, amelyek alapján ugyanezen szerv köteles évente jelentést benyújtani a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság számára.

64 A 2010/40 irányelv 6. cikke (4) bekezdése c) pontjának ezen értelmezését nem teszi kétségessé a Cseh Köztársaság által előterjesztett azon érv, amely szerint a 2010/40 irányelv 5. cikkének (1) bekezdése a tagállamokra hagyja az ITS-alkalmazások és -szolgáltatások alkalmazásának biztosítására szolgáló végrehajtási eszközök megválasztását.

65 Ezen 5. cikk (1) bekezdése ugyanis mindössze arra kötelezi a tagállamokat, hogy tegyék meg a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a Bizottság által elfogadott előírások kiépítésük esetén az ITS-alkalmazásokra és -szolgáltatásokra is alkalmazandók legyenek. Ez tehát nincs hatással ezen előírások tartalmára.

66 Mivel ennek alapján a megtámadott ítélet rendelkező része megalapozott, a második jogalapot el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

A felek érvei

67 A harmadik jogalapja első részével a Cseh Köztársaság arra hivatkozik, hogy a Törvényszék elferdítette az elsőfokú eljárásban előadott érvelését annak a megtámadott ítélet 39. pontjában történő megállapításával, hogy ő és a Bizottság egyetértett abban, hogy a vitatott rendeletek rendelkezései nem alkalmazhatóak, amennyiben egy tagállam nem döntött az ITS-alkalmazásoknak és -szolgáltatásoknak a területén történő kiépítéséről.

68 E jogalap második részével a Cseh Köztársaság azt rója fel a Törvényszéknek, hogy figyelmen kívül hagyta azon érvét, miszerint a Bizottság arra vonatkozó szándéka, hogy valamennyi tagállam számára előírja az ITS-alkalmazások és -szolgáltatások kiépítésének kötelezettségét, kifejezetten következik az egyes vitatott rendeletek indokolásából.

69 Végül az említett jogalap harmadik része azon alapul, hogy a Törvényszék tévesen utasította el azon érvét, amely szerint az ellenőrző szerv létrehozása az érintett szabályozási terület olyan alapvető elemének minősül, amely nem képezheti felhatalmazás tárgyát.

70 A Bizottság vitatja ezt az érvelést.

A Bíróság álláspontja

71 Ahogyan a főtanácsnok az indítványának 85. pontjában megállapította, a harmadik jogalap első része tévesen értelmezi a megtámadott ítélet 39. pontjának első mondatát. Ellentétben ugyanis azzal, amit a Cseh Köztársaság állít, a Törvényszék nem állapította meg, hogy a felek között egyetértés van maguknak a vitatott rendeleteknek az értelmezése tekintetében, hanem csak azt, hogy a 2010/40 irányelv értelmezése vonatkozásában.

72 A harmadik jogalap második részét illetően, amellyel a Cseh Köztársaság lényegében arra hivatkozik, hogy a Törvényszék nem válaszolt kifejezetten az egyes vitatott rendeletek indokolására alapított érvelésére, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a Törvényszéknek az Európai Unió Bírósága alapokmányának 36. cikkében és 53. cikke első bekezdésében előírt, az ítéletek indokolására vonatkozó kötelezettsége nem kötelezi a Törvényszéket arra, hogy olyan magyarázatot adjon, amely egyenként és kimerítően követi a felek által előadott összes érvet. Az indokolás lehet közvetett is, amennyiben lehetővé teszi az érdekelt felek számára, hogy megismerjék az adott intézkedés okait, és lehetővé teszik a Bíróság számára a bírósági felülvizsgálat gyakorlását (2011. március 29-i ArcelorMittal Luxembourg kontra Bizottság és Bizottság kontra ArcelorMittal Luxembourg és társai ítélet, C-402/09 P és C-415/09 P, EU:C:2011:190, 78. pont; 2016. március 8-i Görögország kontra Bizottság ítélet, C-431/14 P, EU:C:2016:145, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

73 Ahogyan a főtanácsnok az indítványának 89. pontjában rámutatott, a Törvényszék által a megtámadott ítélet 35–44. pontjában követett okfejtés világos, és mind a Cseh Köztársaság számára lehetővé teszi annak megértését, hogy a Törvényszék miért utasította el az érintett jogalapot, mind pedig a Bíróság számára elegendő adatot szolgáltat a felülvizsgálati jogkörének gyakorlásához. Következésképpen a megtámadott ítélet e tekintetben nem sérti az indokolási kötelezettséget.

74 A harmadik jogalap harmadik részével a Cseh Köztársaság azért bírálja a Törvényszéket, mert elutasította azon érvét, amely szerint az ellenőrző szerv az EUMSZ 290. cikk értelmében vett olyan alapvető elemnek minősül, amely nem képezheti felhatalmazás tárgyát.

75 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 290. cikk (1) bekezdése második albekezdésének második mondata szerint az adott szabályozási terület alapvető elemei kizárólag a jogalkotási aktusban szabályozhatók, és ezekre vonatkozóan nem adható felhatalmazás.

76 Ezen arra vonatkozó tilalom, hogy felhatalmazást adjanak az érintett szabályozási terület alapvető elemeire vonatkozóan, egyébiránt összhangban van a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatával (lásd ebben az értelemben: 1970. december 17-i Köster, Berodt & Co. ítélet, 25/70, EU:C:1970:115, 6. pont; 2012. szeptember 5-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-355/10, EU:C:2012:516, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

77 Ezen ítélkezési gyakorlatnak megfelelően az a kérdés, hogy valamely tárgykörnek melyek azok az elemei, amelyeket „alapvetőnek” kell minősíteni, nem az uniós jogalkotó kizárólagos mérlegelésének a tárgya, hanem annak olyan objektív elemeken kell alapulnia, amelyek bírósági felülvizsgálat tárgyát képezhetik. E tekintetben figyelembe kell venni az érintett szabályozási terület jellemzőit és különös sajátosságait (2012. szeptember 5-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-355/10, EU:C:2012:516, 67. és 68. pont; 2016. június 22-i DK Recycling und Roheisen kontra Bizottság ítélet, C-540/14 P, EU:C:2016:469, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

78 Valamely elem többek között akkor alapvető jellegű az EUMSZ 290. cikk (1) bekezdése második albekezdésének második mondata értelmében, ha elfogadása az uniós jogalkotó saját felelősségi körébe tartozó politikai döntéseket tesz szükségessé, vagy az érintett személyek olyan fontosságú alapvető jogaiba jelenthet beavatkozást, hogy ez szükségessé teszi az uniós jogalkotó intézkedését (lásd ebben az értelemben: 2012. szeptember 5-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-355/10, EU:C:2012:516, 65., 76. és 77. pont).

79 A jelen esetben a Törvényszék a megtámadott ítélet 72. pontjában elutasította a Cseh Köztársaság azon érvét, amellyel az utóbbi arra hivatkozott, hogy valamely ellenőrző szerv létrehozása az érintett szabályozási terület olyan alapvető elemének minősül, amely nem képezheti felhatalmazás tárgyát, annak megállapításával, hogy e tekintetben elegendő megállapítani, hogy a Bizottság nem lépte túl a 2010/40 irányelvben adott felhatalmazását.

80 Ez az érvelés téves jogalkalmazást valósít meg.

81 Annak kifejezett kimondásával ugyanis, hogy valamely szabályozási terület alapvető elemei jogalkotási aktusnak vannak fenntartva, és ezért nem képezhetik felhatalmazás tárgyát, az EUMSZ 290. cikk (1) bekezdése, második albekezdésének második mondata körülhatárolja azt a mozgásteret, amellyel az uniós jogalkotó a felhatalmazás szabályozása keretében rendelkezik. E rendelkezés ugyanis annak biztosítására irányul, hogy az ilyen elemekre vonatkozó döntések az említett jogalkotó részére legyenek fenntartva.

82 Márpedig a megtámadott ítéletben a Törvényszék nem vizsgálta azt a kérdést, hogy az ellenőrző szerv létrehozása az említett rendelkezés értelmében vett alapvető elemnek minősül-e, és ily módon nem zárta ki, hogy ez az eset valósulhat meg. Megelégedett azzal, hogy a 2010/40 irányelv 7. cikkében szereplő felhatalmazás terjedelmére utalt.

83 Ezzel a Törvényszék megsértette az EUMSZ 290. cikk (1) bekezdése második albekezdésének második mondatát. Ellentétben ugyanis azzal, amit e rendelkezés előír, a Törvényszék nem bizonyosodott meg arról, hogy a jelen ügyben az érintett szabályozási terület alapvető elemeire vonatkozó szabályok elfogadása továbbra is az uniós jogalkotó részére van fenntartva, és nem képezi felhatalmazás tárgyát.

84 Mindazonáltal, mivel a megtámadott ítélet rendelkező része más jogi indokon alapul, az 56. pontban idézett ítélkezési gyakorlatának megfelelően az indokolást a Bíróság indokolásával kell helyettesíteni.

85 E tekintetben rá kell mutatni, hogy valamely elem „alapvetőnek” minősítése nem hagyható az uniós jogalkotóra, hanem az EUMSZ 290. cikk (1) bekezdése második albekezdése második mondatának objektív értelmezéséből következő szempontoktól függ, amelyek között különösen a jelen ítélet 77. pontjában említettek is szerepelnek.

86 A jelen ügyben az ellenőrző szervnek a jelen ítélet 61. pontjában kifejtett szabályozására tekintettel meg kell állapítani, hogy annak létrehozása nem jár olyan jelentőségű politikai döntésekkel vagy a gazdasági szereplők alapvető jogaiba való olyan jelentőségű beavatkozással, amely az uniós jogalkotó fellépését igényelné. Közelebbről e szerv hatáskörei továbbra is alapvetően az információgyűjtésre és az értékelő jelentések benyújtására korlátozódnak. Létrehozásának következményei az érintett gazdasági szereplők számára azon kötelezettségre korlátozódnak, hogy tájékoztassák az említett szervet azonosító adataikról, az általuk biztosított információs szolgáltatásról, valamint hogy nyújtsanak be egy nyilatkozatot a követelményeinek való megfelelésről.

87 Következésképpen a Cseh Köztársaság által állítottakkal ellentétben valamely ellenőrző szerv létrehozása nem minősül az EUMSZ 290. cikk (1) bekezdése második albekezdésének második mondata értelmében véve az adott szabályozás „alapvető elemének”.

88 Ezért a harmadik jogalapot teljes egészében mint megalapozatlant el kell utasítani.

89 Mivel a Bíróság mindhárom jogalapot elutasította, a fellebbezést el kell utasítani.

A költségekről

90 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése szerint, amely ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

91 A Cseh Köztársaságot, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségei, valamint a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság a Cseh Köztársaságot kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások